

El problema de la diversitat excessiva

written by Llorenç Prats | 8 de març de 2026

Frustració, desencís i cansament. Aquesta és la vida diària dels mestres i professors del sistema públic educatiu a Catalunya. La inclusivitat i la diversitat no tenen solució pedagògica possible. Els infants no aprenen i els joves es perden. El sistema educatiu està al límit en tots els sentits. I una de les causes és **la pèrdua de connexió entre els pares i els mestres**. La manca de confiança mútua que tot procés educatiu requereix. Com en qualsevol relació íntima, on es comparteixen dificultats i misèries, sense confiança ni respecte no és possible treballar.

Una part molt important del personal docent s'hi deixa la pell en la seva tasca dins el sistema públic d'ensenyament. Així i tot, cada dia se senten més veus que ho veuen tot plegat inviable. S'ha posat un objectiu inassolible. La societat espera massa de l'escola o l'institut. L'escola o l'institut han de ser sempre el lloc on se solucionen els greus problemes de la **societat multicultural i desarrelada**. Ara l'escola i l'institut ja no és un lloc on anar a aprendre. S'hi va a intentar socialitzar amb l'excusa de l'aprenentatge.

La globalització, una imposició capitalista indiscriminada, obliga a atendre gent d'una gran diversitat de procedències i condicions personals. I totes conflueixen en el sistema educatiu. Les polítiques migratòries, instigades per les grans patronals amb els aplaudiments dels **sindicats, han facilitat el reagrupament familiar**. Milers d'infants han de ser escolaritzats, sigui com sigui. El preu és alt. Reben els professors i mestres, en forma de saturació i desconcert. Ni baixant els nivells formatius és possible mantenir una rutina educativa. Cada dia és una nova sorpresa, un nou entrebanc.

El nacionalisme responsable hi és per aturar aquesta dinàmica. Catalunya pot tenir un desenvolupament tecnològic, una millora dels sous i unes polítiques laborals que aturin el **desbordament immigratori**, el qual ara mateix no té aturador i no para d'excedir-se. El que ara viu el sistema educatiu aviat passarà, com s'apunta en molts àmbits, en el sistema sanitari, el de la seguretat i, fins i tot, el laboral, en cas d'una mínima crisi econòmica.

L'escola o l'institut públic són un compromís social per millorar la societat. Però si aquest compromís no es comparteix per l'apatia dels pares, ignorància o, qui sap, si mala fe, tot plegat esdevé en un col·lapse. Un fet que queda palès en el descontentament expressat en les recents manifestacions de docents. Perquè com s'ha explicat, no és qüestió de més diners. És una qüestió **de dignitat professional i rellevància personal**. Pedagògicament ja no s'hi pot fer més. La inclusivitat tant d'infants o joves d'altres cultures o amb problemes psicològics o d'aprenentatge és una barreja que ja no té solució possible. S'ha provat tot. I no va bé.

Algunes formacions polítiques com el Front Nacional de Catalunya ja han advertit que aquesta situació a l'ensenyament català és insostenible. Les solucions: menys diversitat, menys bonisme, menys materialisme, menys intromissions, menys normatives, menys burocràcia. S'ha tocat fons. Cal **un cop de timó abans no fem tard**. Els catalans han d'estar orgullosos del seu sistema educatiu i no pas frustrats o cansats com ara.